

Lieve mensen, beste vrienden, zusters en broeders,

Vandaag staan we stil bij de vraag hoe het toch komt dat wij soms dat verlaten gevoel hebben. “Waar is God?” “Waarom hebt U mij verlaten?”,

5 schreeuwde Jezus uit pure wanhoop. En er kwam maar geen antwoord. Soms lijkt de hemel van koper. Die stilte, als God het spreken verleerd lijkt ... die stilte is de stilte van vandaag.

Dat met luide stem roepen van Jezus was natuurlijk niet letterlijk nodig. God hoort zelfs de stille schreeuw van ons hart. Hij leest de pijn in onze ogen.

10 Nog vóór wij iets zeggen, kent God onze gedachten al. Niemand hoeft voor God te **roepen**: mijn God, waarom? Ook Jezus hoefde dat voor God niet te doen. Hij toch zéker niet! Nee, maar Hij deed het wel. Misschien wel uit pijn, paniek, uit angst voor zijn sterven ... Het kan door je ziel snijden als je er niets meer van kunt maken – als alle begrip wegvalt. Dat kan een eindeloze diepte zijn.

15 En als er dan geen “DAAROM!!” komt ... Dan voelen wij mensen ons volledig in de steek gelaten. Alsof God met de rug naar ons toe staat. Jezus wordt door mensen met slechte beraadslagingen gebroken en God kijkt toe. Alsof Hij kwaad is, verkillend boos. Dan wordt het stil en gaat het licht uit – en het lijkt wel of Hij zijn handen voor zijn ogen doet. Alsof er geen maat van gerechtigheid is, alsof het Hem allemaal te veel wordt. De boosheid van mensen lijkt te winnen. De kracht van het duister wint dus toch!

Tegen die achtergrond is geloven een hele klus. Juist daarom werden vroeger tegen de achtergrond van Stille Zaterdag kinderen en volwassen mensen gedoopt. Geloven op deze dag is geloven tegen de klippen op.

25 Maar we hebben het hier natuurlijk over onze eigen stilte. Ons eigen onvermogen. Dat onvermogen kennen we maar al te goed als we op bezoek gaan naar het ziekenhuis. Daarom nemen we een bloemetje mee. “Wil je nog een slokje water misschien?” We willen het leed verzachten. Een klap op de schouder ... we spreken van opbeurende woorden. “Zullen we een stukje lopen?”
30 of “Heb je het laatste nieuws al gehoord?”

Dat is niet vreemd. We ontlopen het liefst de harde feiten, de pijn, het verdriet en de dood. Er zijn mensen die daar niet aan willen denken. Die elk gesprek daarover vermijden. Want het voelt zo naar – zo machteloos – zo oneindig diep. Het is het gevoel over het randje van een onmetelijke diepe kloof
35 te kijken... dat je maag gaat draaien ... zo diep.

Al snel krijgt God daarvan de schuld. Als Hij het dan niet zelf doet, Hij laat het wel toe. Als Hij liefde is... waarom, waarom? En in de stilte komt maar geen antwoord. Stille zaterdag....!!!

Toch zijn er mensen die op deze dag de echo van de Big Bang horen, de
40 schepping van God, die ooit begon en sindsdien niets of niemand uit zijn handen laat vallen. Als we goed luisteren horen we nóg een “WAAROM?” Door de

geschiedenis loopt diezelfde, grote, rafelige scheur. De scheur die wij aan God toeschrijven, maar waarvan God aan mensen vraagt: “Waarom?”

Dat begint al aan het begin van Gods verhaal met mensen. Daar vraagt
45 God: “Adam, waar ben je?” We horen het bij Noach als God spijt heeft van zijn schepping. En we horen diezelfde vraag Mozes terug – als God Zich beklagt over zijn volk. “Mozes, Ik zal jou tot een groot volk maken.” En bij Jeremia: “Mijn volk, mijn volk, waarom hebben jullie Mij verlaten?”

En ook op deze vraag komt geen antwoord – van ons. Wat voor onrecht
50 hebben jullie in Mij gevonden? Waarom willen jullie tegen Mij twisten? Waarom gaan jullie je eigen gang? Je ziet toch wat er van komt? Kijk eens wat een puinhoop. Waarom maken jullie alles kapot? Mijn volk, mijn volk, waarom hebben jullie Mij verlaten? En er komt geen antwoord van onze kant. Want wij weten het echt niet. We weten niet wat we moeten zeggen – er valt niets te zeggen.

55 Wat een stilte op deze zaterdag. We zitten hier met ons eigen leven bijna stil en bedremmeld voor God. Met onze vragen en ons geloof – met onze twijfels en het besef dat we meer niet weten dan wel.

Toch kan deze stilte ons iets leren. Misschien wel als allerbelangrijkste dat we niet te snel moeten spreken of vóór onze beurt moeten spreken. En
60 helemaal niet met al te grote woorden moeten spreken. Maar er klinkt nog meer.

In het grote zwijgen van God, klinkt, als je echt durft te luisteren, toch een antwoord. God lost het raadsel van het kwaad niet op. Zo zouden wij het het liefste zien. Dat zou echter wel een motie van wantrouwen zijn; want dat zou betekenen dat wij het niet zelf kunnen. Maar wat doet God ... .. Hij legt het
65 terug. Hij geeft het aan ons terug. En ik kan daar alleen maar een enorm vertrouwen van God in zien. God denkt dat wij het zelf aankunnen.

De stilte van vandaag kan maar twee dingen betekenen: óf God bestaat niet óf Hij bestaat wel. En áls God dan wél bestaat, zegt en doet Hij niets om twee redenen. 1. Omdat het Hem niets kan schelen; óf 2. Omdat Hij denkt dat wij
70 veel meer aan kunnen dan wij zelf denken. En eerlijk is eerlijk, die laatste mogelijkheid vind ik niet de makkelijkste of fijnste... Maar het zegt veel over God ... en het zegt veel over ons! Zo bekeken doet stille zaterdag bijna pijn aan je oren!

Amen.